

בררכים שונות, אולם הדבר לא עלה בידו, ונעמי סלדה ממנו יותר ויותר. היא הוציאה את חפציה מחדר-השינה המשותף ועברה לישון בסלון. "היא לא כיבסה עבורי ולא בישלה, ושנה שלמה ישנה בסלון, כדי שאני אצטרך לאנוס אותה," סיפר בעלה בבית-המישפט. כיוני, שנה שעברה, כאשר כל בני-הבית הלכו לישון, התעוררה נעמי מריח נפט. היא חשה כי שמית-הפיקה שעטפה את גופה היתה רטובה וגם הפיג'מה שלבשה הריפה ריח-נפט. מחדר-השינה ראתה להבות. היא מיהרה לרוץ לתחנת-המישטרה. עד שהגיעה המישטרה, כיבו הילדים את השריפה. המישטרה עצרה את הבעל בחשד להצתה.

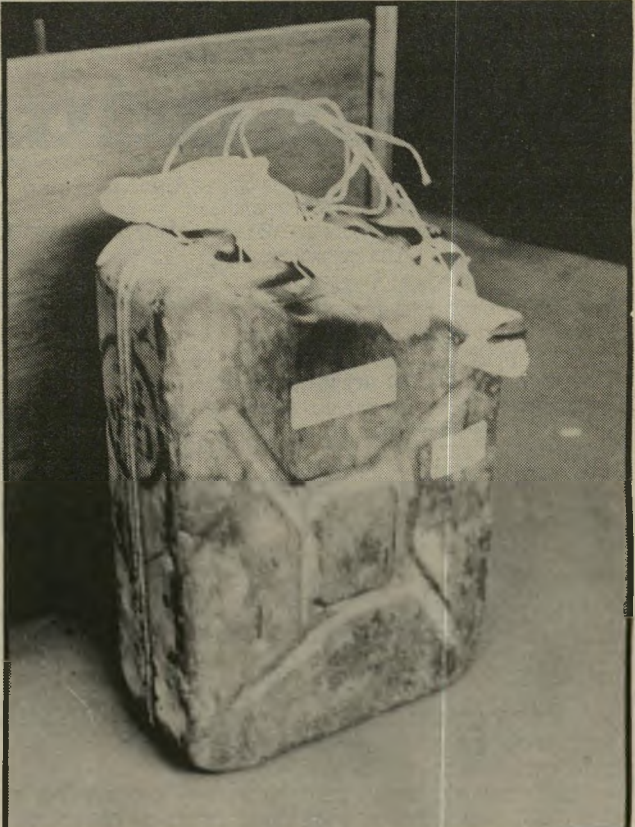
חריצותם נשאה פרי. בשנת 1977 ראו סוף-סוף את חלומם מתגשם, ובנו בית יפה בראשיהעין. אולם האושר לא שכן במעונם. הבית החדש עורר קינאה בשירות בתי-הסוהר, רכילות מרושעת אמרה כי את הבית בנה שלום מכספי שוחד שקיבל מאסירים, איתם שיתף פעולה. נפתחה נגדו חקירה והוא הושעה מהשירות למשך שנה. בתקופה הזו התרופפו עצביו של שלום, הוא החל שותה לשוכרה והפך לשיכור כרוני. נעמי החלה מתרחקת ממנו. היא לא יכלה לסבול את הגבר השתוי, שהיה מתגולל בבית כל שעות היום ומקלל. היא התלוננה כי הוא אינו נותן כסף הביתה, כי הוא שותה את כל



שלום אלדומי לקח ג'דיקאן ושרף את ביתו, כדי להתנקם באשתו (משמאל) שהיכתה והשפילה אותו. אך השופטת אמרה:

"גם הכשפה

כן, זה נכון, בעלי מעולם לא נהג באלימות, הוא אף פעם לא היכה אותי. זו הייתי אני שמפעם לפעם היכתי אותו ואף הרבצתי בראשו במכשיר כבד, ענתה נעמי אלדומי בעיניים מושפלות לשאלות הסניגור, בנימין בכר. "אני שרפתי את הבגדים של אשתי, כי היא לא מכבסת לי ולא מבשלת, וגם כמחאה על שהמישטרה לא מטפלת



מוצג מישפטי: הג'דיקאן שבעזרתו הוצת הבית נפט לפתיליית השבת



שלום הודה כי הצית את ארון-הבגדים של אשתו. "התלוננתי הרבה פעמים כמישטרה שאשתי מכה אותי, אבל הם לא שמעים לב. לאשה מותר הכל, רק על גבר הם מכבידים. הם חושבים שאם אני שיכור או מותר לה

משכורתו בבתי-הקפה בראש העין, ומחזיק מונית כרכב צמוד. המריבות הלכו והחריפו. נעמי החלה להכות את בעלה השיכור ואף ררפה אחריו בבתי-הקפה, צעקה, קיללה והעליבה אותו. חמשת הילדים

"אסור לשרוף!"

לרצוח אותי", אמר. בית-המישפט נתן צו כי על הבעל להתרחק מהבית ולא להתקרב לאשתו. שלום עזב את הבית והתגורר בבית אמו הישישה. הוא הרגיש עצמו מוכה גורל. הנה, אחרי שנים רבות של עבודה קשה וחסכוניות, הגיע סוף-סוף לבית יפה ולחמישה ילדים מוצלחים, אלא שאז נורק מביתו ומעבודתו, והפך לשתין חסר-ערך. שלום סירב להתגרש מאשתו. "אני לא שרפתי ולא ניסיתי לשרוף את אשתי, אני עדיין אוהב אותה ויש לנו חמישה ילדים. כל מילה רעה שאגיד נגדה תהיה כעצם נגדי", העיד בבית-המישפט.

של בנייהזוג היו אומללים מאוד במערכת מישפחתית זו.

גלגל-שיניים
בראש
בשנת 1980 הסתיימה החקירה ושלום טוהר מחשד. נעמי פנתה לשירות בתי-הסוהר ודרשה להחזירו מייד לעבודה. אולם שלום כבר לא היה כמצב נפשי מתאים לעבודה. הוא שתה לשכרה ולא יכול היה למלא את תפקידו. אחרי ימים ספורים בתפקיד יצא לפנסיה מוקדמת. שלום ניסה להיגמל מהאלכוהול

בתלונת שאשתי מכה אותי", מסר שלום אלדומי בהודאה למישטרה. 21 שנה עברו בנייהזוג קשה מאוד כדי לחסוך כסף לבית פרטי משלהם. כאשר השיגו סוף-סוף את חלומם, קם הבעל ושרף את הבית. הסיפור העצוב רצוף מריבות ומדנים, שהפכו את החיים בכית לגיהנום מתמשך. שלום נשא את נעמי לאשה מייד אחרי שיחרורו מצה"ל, לפני 21 שנה. הם היו חסרי-כל, שלום התגייס לשירות בתי-הסוהר ועבד כסוהר. נעמי עבדה כל השנים כמשקבית וחסכה כל פרוטה. כדי להגשים את חלומם, עברו השניים בשעות הפנאי שלהם בניקוי חריי-מדרגות.